

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Cdo/213/2019
Identifikačné číslo spisu: 5114234503
Dátum vydania rozhodnutia: 30.09.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Ján Šikuta
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:5114234503.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu CASH REAL, s.r.o., so sídlom v Žiline, Komenského 63A/8357, IČO: 44 884 231, zastúpeného JUDr. Miroslavom Pekárom, advokátom, so sídlom v Bratislave, Krížna 44, proti žalovanej E. J., bývajúcej vo C.V. XXX, zastúpenej advokátskou kanceláriou Advokát Adriana Hrdinová, s.r.o., so sídlom v Žiline, V. Španyola 1726/13, IČO: 47 245 841, o zaplatenie 70.000,- eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Žilina, pod sp. zn. 8 C 140/2015, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 28. februára 2019, sp. zn. 9 Co 286/2018, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Žiline z 28. februára 2019, sp. zn. 9 Co 286/2018 z r u š u j e a vec mu vracia na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Žilina (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 5. augusta 2015, č. k. 8 C 140/2015-38 v spojení s opravným uznesením č. k. 8 C 140/2015-60 z 5. januára 2016, uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi 70.000,- eur s úrokom z omeškania vo výške 6 % ročne od 16. októbra 2013 do zaplatenia a takisto uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi na účet jeho právneho zástupcu náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 1 134,66 eur a iných trov konania vo výške 4 200,- eur, vo zvyšnej časti súd žalobu zamietol. Mal za to, že došlo k poskytnutiu peňažných prostriedkov priamo žalovanej spolu vo výške 69.810,20 eur, a aj plnenie súdnej exekútorke JUDr. Verešovej vo výške 279,80 eur bolo zo strany žalobcu poskytnuté v prospech žalovanej, pričom túto sumu mala plniť žalovaná. Medzi stranami bola uzatvorená zmluva o kúpe nehnuteľnosti, ktorá neskôr v súdnom konaní bola vyhodnotená ako neplatná. Suma 70 000,- eur predstavovala kúpnu cenu, ktorú zaplatil žalobca. Nárok žalobcu posúdil ako bezdôvodné obohatenie a zaviazal žalovanú zaplatiť mu sumu 70.000,- eur. Právne vec posúdil podľa § 451 a § 454 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), resp. priznaný úrok z omeškania vo výške 6 % podľa § 517 OZ a § 3 ods. 1 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z.

2. Krajský súd v Žiline (ďalej aj „odvolací súd“) rozsudkom z 28. februára 2019 sp. zn. 9 Co 286/2018, rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. Pokiaľ išlo o skutkové zistenia, vyhodnotenie rozhodujúcich skutočností a právne

posúdenie vecí, odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil s dôvodmi napadnutého rozhodnutia. Mal za nepochybné, že žalobca so žalovanou uzatvorili kúpnopredajnú zmluvu, predmetom ktorej bol rodinný dom s príslušenstvom v kat. úz. C. a dohodnutá bola kúpna cena 70.000,- eur. Z predložených listinných dôkazov mal za preukázané, že uvedená kúpna cena bola vyplatená čiastočne v hotovosti žalovanej a čiastočne bolo poskytnuté plnenie vkladom na účet v banke, resp. uhradený bol dlh vymáhaný súdnym exekútorom. Následne rozsudkom Okresného súdu Žilina č. k. 4 C 185/2012 z 28. júna 2013 bolo určené, že vlastníkom nehnuteľností, ktoré boli predmetom predaja a kúpy, je žalovaná. Prejudiciálne súd riešil platnosť kúpnopredajnej zmluvy. Ak teda žalovaná je naďalej vlastníčkou nehnuteľností, ktoré boli predmetom kúpnopredajnej zmluvy, kde súd rozhodol o jej neplatnosti, vznikla jej povinnosť vrátiť prijaté plnenie (kúpnu cenu), o čom aj súd prvej inštancie rozhodol. Pokiaľ odvolateľka namietala, že o termíne pojednávania sa nedozvedela, nakoľko bola v dňoch 16. až 18. júla 2015 hospitalizovaná, z doručenky zásielky, ktorá obsahovala predvolanie pre žalovanú, vyplynulo, že bola doručovaná dňa 13. júla 2015 a opakovane dňa 14. júla 2015, t. j. v dňoch, kedy žalovaná nebola hospitalizovaná a ani nijakým spôsobom nepreukázala, že by sa zdržiavala na inom mieste a o zásielke sa nemohla dozvedieť, táto sa vrátila späť na súd až 30. júla 2015, teda žalovaná si ju mohla vyzdvihnúť na pošte po vykonanom chirurgickom zákroku, hoci bola invalidná dôchodkyňa a má pohybové ťažkosti. Pokiaľ odvolateľka poukázala na to, že platby v jej prospech, neboli vykonané spoločnosťou - žalobcom, ale X. J. ako fyzickou osobou a nie ako konateľom žalobcu, mal odvolací súd za to, že aj keď je na príjmových dokladoch uvedené meno X. J., tento konal ako konateľ žalobcu a nešlo o jeho vlastné prostriedky, ktoré by on poskytol za žalovanú. Úrok z omeškania, na ktorý poukázala v odvolaní, bol stanovený odo dňa vykonateľnosti rozsudku č. k. 4 C 185/2012-106 z 28. júna 2013, ktorým súd určil, že ona je výlučnou vlastníčkou tam špecifikovaných nehnuteľností. Na vznesenú námietku premlčania súd mal za to, že relevantným dátumom pre začatie plynutia premlčacej doby je rozhodnutie o tom, že žalovaná je vlastníčkou predmetných nehnuteľností, kedy bolo súdom rozhodnuté o vlastníctve nehnuteľností a žalovanej vznikla povinnosť vrátiť kúpnu cenu. Dátumom vykonateľnosti začala plynúť aj premlčacia doba. Pokiaľ odvolateľka poukazovala na nezrozumiteľné odôvodnenie rozhodnutia a zmätočné právne posúdenie vecí, odvolací súd konštatoval, že právne posúdenie vecí je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení súd vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. V tejto veci nedošlo k omylu súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav, keď súd prvej inštancie použil správny právny predpis, ktorý aj správne aplikoval a aj správne interpretoval.

3. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podala dovolanie žalovaná, ktorého prípustnosť vyvodzovala z § 420 písm. f/ Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), keď súdy nesprávnym procesným postupom jej znemožnili, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, ako aj z § 421 ods. 1 písm. a/ CSP z dôvodu, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení vecí, keď rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej praxe dovolacieho súdu.

3.1. Pokiaľ ide o dovolací dôvod podľa § 420 písm. f/ CSP, dovolateľka namietala, že odvolací súd sa nevysporiadal zrozumiteľne a preskúmateľne so vznesenou námietkou premlčania v priebehu odvolacieho konania, ako aj namietala, že nepostupoval pri doručovaní vyjadrenia žalobcu k odvolaniu žalovanej podľa zákona a neumožnil jej vyjadriť sa k vyjadreniu žalobcu. Takýto procesný postup odvolacieho súdu nie je v súlade so zákonom, nie je v súlade s princípom kontradiktórnosti konania a princípom rovnosti zbraní, a ani v súlade s právnym názorom dovolacieho súdu.

3.2. Pokiaľ ide o dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, dovolateľka tvrdí, že odvolací súd sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu a to konkrétne v otázke premlčania nároku žalobcu. Otázkou premlčania odvolací súd nesprávne právne posúdil, v rozpore so zákonom ako aj v rozpore s ustálenou súdnou praxou a rozhodovacou činnosťou dovolacieho súdu. V danom prípade posúdenie začiatku plynutia premlčacej doby (subjektívnej a objektívnej) a jej uplynutie, bolo otázkou zásadného právneho významu pre posúdenie priznania nároku žalobcu. Poukázala na nález Ústavného súdu SR I. ÚS 533/2016-24 z 9. novembra 2016, podľa ktorého súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je aj právo účastníka

konania na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia (napr. III. ÚS 95/06, III. ÚS 206/07), t. j. také odôvodnenie, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Obdobne poukázala na uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 5 Cdo 204/2011, podľa ktorého „odvolací súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia musí vysporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen s poukazom na výsledky vykonaného dokazovania a zistené rozhodujúce skutočnosti, ale tiež s poukazom na ním prijaté právne závery.“ Odvolací súd sa teda odchýlil od rozhodovacej praxe dovolacieho súdu aj v otázke riadneho a zrozumiteľného odôvodnenia rozsudku, minimálne v časti týkajúcej sa právneho posúdenia nastolenej otázky premlčania, ktorú námietku vzniesla žalovaná v odvolacom konaní a poukázala na uznesenie Najvyššieho súdu SR 7 Cdo 327/2014, podľa ktorého „súd musí v konaní o vydanie bezdôvodného obohatenia posúdiť námietku premlčania komplexne z hľadiska ustanovenia § 107 OZ a aj bez námietky strany konania z úradnej povinnosti skúmať aj to, či sa na danú vec vzťahuje trojročná alebo desaťročná objektívna premlčacia doba.“ Z úvahy dovolacieho súdu, týkajúcej sa začiatku plynutia premlčacej doby a jej uplynutia nie je možné extrahovať základné právne okolnosti pre posúdenie otázky premlčania v celom kontexte § 107 OZ, ktorá v tomto prípade bola nesporne významnou právnou otázkou pre rozhodnutie o nároku žalobcu. Z úvahy súdu nie je zrejmé, akú premlčaciu dobu (subjektívnu alebo objektívnu) s ohľadom na jej okamih začatia plynutia a jej uplynutia hodnotil. Taktiež nie je zrejmé, prečo v danom prípade mal súd za to, že relevantným dátumom pre začatie plynutia premlčacej doby je rozhodnutie o tom, že žalovaná je vlastníčkou predmetných nehnuteľností. Vychádzajúc z ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, námietka premlčania vznesená žalovanou v rámci odvolacieho konania je dôvodná a k uplynutiu objektívnej premlčacej doby nároku žalobcu došlo dňa 20. septembra 2014, nakoľko k faktickému plneniu došlo 19. septembra 2011, žalobca podal žalobu až dňa 23. októbra 2014. Navrhla rozsudok odvolacieho súdu zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie.

4. Žalobca navrhol dovolanie ako nedôvodné odmietnuť.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) skúmal, či tento mimoriadny opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním.

6. Dovolací súd je viazaný dovolacími dôvodmi (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (§ 428 CSP). Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

7. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, je otázkou zákonnosti a jej riešenie patrí do výlučnej právomoci najvyššieho súdu (napr. IV. ÚS 35/02, II. ÚS 324/2010, III. ÚS 550/2012).

8. Dovolanie má v systéme opravných prostriedkov civilného procesu osobitné postavenie. Na rozdiel od odvolania ako riadneho opravného prostriedku, ktorým možno napadnúť ešte neprávoplatné rozhodnutie, ide v prípade dovolania o mimoriadny opravný prostriedok, ktorým možno napadnúť rozhodnutie odvolacieho súdu, ktoré už nadobudlo právoplatnosť. Právna úprava vychádza z tejto mimoriadnej povahy dovolania a v nadväznosti na to aj upravuje podmienky, za ktorých je dovolanie prípustné. Najvyšší súd vo svojich rozhodnutiach túto osobitosť a mimoriadnosť dovolania často vysvetľuje konštatovaním, že dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nie je treťou inštanciou, v ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie (napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 217/2018, 2 Cdo 132/2013, 3 Cdo 18/2013, 4 Cdo 280/2013, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 107/2012 a 7 Cdo 92/2012).

9. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu

spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je bezpochyby tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštancie, sa v občianskoprávnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom, vrátane dovolacieho konania (I. ÚS 4/2011).

10. V zmysle § 420 písm. f/ CSP, je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Dovolateľka v tomto prípade dôvodila najmä tým, že z úvahy odvolacieho súdu, týkajúcej sa začiatku plynutia premlčacej doby a jej uplynutia nie je možné extrahovať základné právne okolnosti pre posúdenie otázky premlčania. Vychádzajúc z ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, námietka premlčania vznesená žalovanou v rámci odvolacieho konania bola dôvodná a k uplynutiu objektívnej premlčacej doby nároku žalobcu došlo dňa 20. septembra 2014, nakoľko k faktickému plneniu došlo 19. septembra 2011, žalobca podal žalobu až dňa 23. októbra 2014. Teda, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu je nedostatočne odôvodnený, arbitrárny a odôvodnenia rozhodnutí oboch inšancií sú vecne aj právne nesprávne, nepreskúmateľné, nevychádzajú z objektívneho a komplexného posúdenia rozhodujúcich skutočností. Tiež namietala, že súd nepostupoval pri doručovaní vyjadrenia žalobcu k odvolaniu žalovanej podľa zákona a neumožnil žalovanej vyjadriť sa k vyjadreniu žalobcu.

11. Nepreskúmateľnosť rozhodnutia bola už dávnejšou judikatúrou najvyššieho súdu považovaná za inú procesnú vadu než je zmatečnosť, ktorá prípustnosť dovolania nezakladá (porovnaj R 111/1998). K uvedenej námietke nepreskúmateľnosti a nedostatku v odôvodnení rozhodnutí súdov nižšej inštancie, dovolací súd odkazuje na stanovisko, ktoré prijalo občianskoprávne kolégium najvyššieho súdu ešte za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku dňa 3. decembra 2015 a je publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016, ktorého právna veta znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku“. Od tohto stanoviska dovolací súd aj za účinnosti CSP (§ 420 písm. f/) nevidí dôvod sa odkloniť.

12. Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojom uznesení z 23. júna 2004, sp. zn. III. ÚS 209/04 vyslovil, že „Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia“.

13. Podľa ustálenej judikatúry Ústavného súdu SR (nález z 12. mája 2004, sp. zn. I. ÚS 226/03) za porušenie práva na spravodlivý proces treba považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Povinnosť súdu rozhodnutie náležite odôvodniť, je odrazom práva účastníka na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktorý sa vysporiadava so všetkými právne relevantnými dôvodmi uplatnenej žaloby, ako aj so špecifickými námietkami účastníka. Porušením uvedeného práva účastníka na jednej strane a povinnosti súdu na strane druhej sa účastníkovi konania odníma možnosť náležite skutkovo aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci využitia prípadných riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov.

14. Podľa ustálenej judikatúry Najvyššieho súdu SR medzi procesné práva strany sporu bezpochyby patrí právo na riadne a náležité odôvodnenie súdneho rozhodnutia bez skutkových a právnych omylov tak, aby spĺňalo minimálne podmienku presvedčivosti. Podľa jeho právneho názoru vyjadrenom v uznesení zo dňa 3. októbra 2011 sp. zn. 5 Cdo 154/2011 „súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia musí

vysporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen s poukazom na výsledky vykonaného dokazovania a zistené rozhodujúce skutočnosti, ale tiež s poukazom na ním prijaté právne závery. Účelom odôvodnenia rozsudku je vysvetliť postup súdu a dôvody jeho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia súdu musí byť zároveň aj dostatočným podkladom pre uskutočnenie prieskumu v konaní“.

15. Najvyšší súd SR vo svojich viacerých rozhodnutiach zaujal stanovisko, že aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia treba považovať za vadu majúcu za následok porušenie práva na spravodlivý proces (napríklad porovnaj rozsudky sp. zn. 5 Cdo 204/2011, sp. zn. 4 Cdo 25/2007, sp. zn. 7 Cdo 327/2014 a pod.).

16. Z hľadiska práv strany konania na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ktorého imanentnou súčasťou je aj právo na súdne konanie spĺňajúce garancie spravodlivosti, toto ustanovenie treba vykladať a uplatňovať aj s ohľadom na príslušnú judikatúru ESLP. Z ustálenej judikatúry ESLP vyplýva, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu, (napríklad rozsudok vo veci *García Ruiz* proti Španielsku z 21. januára 1999, sťažnosť č. 30544/96, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1999-I), podľa ktorej rozhodnutie súdu musí uviesť presvedčivé a dostatočné dôvody, na základe ktorých je založené. Rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí sa posúdiť vo svetle okolností každej veci (napr. rozsudok *Georgiadis* proti Grécku z 29. mája 1997, sťažnosť č. 21522/93, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997-III; rozsudok *Higgins* a ďalší proti Francúzsku z 19. februára 1998, sťažnosť č. 20124/92, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1998-I), tiež *Van de Hurk v. Holandsko*, sťažnosť č. 16034/90, rozsudok z 19. apríla 1994, *Ruiz Torija c. Španielsko*, sťažnosť č. 18390/91, rozsudok z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s.12, § 29, *Hiro Balani c. Španielsko*, sťažnosť č. 18064/91, rozsudok z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B.

17. Faktické a právne zdôvodnenie rozsudkov nižších súdov musia byť primerane obsiahle. Odvolací súd sa vysporiada ako s faktami, tak aj s právnou argumentáciou súdov nižších inštancií, rovnako ako s návrhmi predloženými od/dovolateľom. Odvolací súd sa musí zaoberať argumentmi od/dovolateľa (porovnaj *Bochan* proti Ukrajine, č. 7577/02, § 84, 3. máj 2007).

18. Funkciou odôvodneného rozsudku (rozhodnutia) je umožniť stranám sporu podať účinný opravný prostriedok a ukázať im, že boli vypočuté, že dôvody rozhodnutia boli dostatočne jasné a zrozumiteľné a vzali do úvahy argumenty uvádzané v opravnom prostriedku (*Klemeco Nord AB* proti Švédsku, č. 73841/01, § 42, 19. december 2006).

19. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05). Súd sa z tohto dôvodu nemusí v odôvodnení svojho rozhodnutia zaoberať úplne všetkými dôvodmi a argumentmi procesných strán; postačujúcim je, ak z odôvodnenia rozhodnutia sú zrejmé všetky pre rozhodnutie podstatné skutočnosti objasňujúce skutkový a právny základ rozhodnutia (viď tiež II. ÚS 76/07).

20. V danom prípade je dovolací súd názoru, že odvolací súd sa neriadil dostatočne uvedenými zásadami v prejednávanej veci, keď sa nevysporiadal s niektorými dôležitými pre rozhodnutie vo veci skutočnosťami a argumentami, a na tieto nedal dostačujúce odpovede, v dôsledku čoho je rozsudok odvolacieho súdu právne nedostatočne vyargumentovaný ako aj nie je presvedčivý.

21. Žalovaná v priebehu odvolacieho konania v odvolaní podanom dňa 4. januára 2016 vzniesla námietku premlčania, ktorú zdôvodnila tým, že podľa jej názoru premlčacia lehota uplynula dňa 20. septembra 2014, teda tri roky odo dňa, kedy žalobca za ňu plnil, resp. kedy došlo k absolútne neplatnému právnemu úkonu, pričom žaloba bola podaná až dňa 23. októbra 2014.

22. Na takto vznesenú námietku premlčania odvolací súd vo svojom odôvodnení reagoval veľmi stručne tak, že „relevantným dátumom pre začatie plynutia premlčacej doby je rozhodnutie o tom, že žalovaná je vlastníčkou predmetných nehnuteľností, kedy bolo súdom rozhodnuté o vlastníctve nehnuteľnosti a žalovanej vznikla povinnosť vrátiť kúpnu cenu. Dátumom vykonateľnosti začala plynúť aj premlčacia doba.“ Odvolací súd neuviedol žiadny dátum, kedy premlčacia lehota mala začať plynúť, dátum, kedy plynutie malo skončiť, plynutie subjektívnej a objektívnej lehoty, konkretizovanie súdneho rozhodnutia o vlastníctve nehnuteľnosti, kedy nadobudlo právoplatnosť, vykonateľnosť a pod.

23. Z dôvodov uvedených vyššie dospel najvyšší súd k záveru, že dovolanie podľa § 420 písm. f/ CSP je procesne prípustné a vyvolalo účinok umožňujúci uskutočnenie meritórneho prieskumu. Dospel k záveru, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia nedáva jasne a zrozumiteľne odpovede na právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, ktoré majú pre vec podstatný význam, najmä otázku premlčania, začiatok plynutia premlčacej lehoty, ktorým dňom a z akého dôvodu, ako aj jej uplynutie, ktorým dňom, plynutie subjektívnej ako aj objektívnej premlčacej lehoty, ich dĺžka, v dôsledku čoho bolo žalovanej znemožnené uskutočňovať jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f/ CSP.

24. V ďalšom konaní sa odvolací súd okrem otázky premlčania bude zaoberať aj dovolateľkou namietanou skutočnosťou, že odvolací súd nepostupoval pri doručovaní vyjadrenia žalobcu k odvolaniu žalovanej podľa zákona a neumožnil žalovanej vyjadriť sa k vyjadreniu žalobcu.

25. Vzhľadom na zistenie existencie prípustnosti a dôvodnosti dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f/ CSP, ktoré spôsobilo nepreskúmateľnosť napadnutého rozsudku, dovolací súd sa nezaoberal prípustnosťou a dôvodnosťou dovolania na základe dovolacích dôvodov podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP.

26. Z týchto dôvodov preto dovolací súd dovolaniu vyhovel a rozsudok odvolacieho súdu podľa § 449 ods. 1 CSP zrušil a podľa § 450 CSP mu vec vrátil na ďalšie konanie s tým, že v zmysle § 453 ods. 3 CSP v novom rozhodnutí vo veci rozhodne aj o nároku na náhradu trov dovolacieho konania.

27. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.